

POEMES

Lluna Pons Cambrils

DE SOBTE

I de sobte el buit,
i la foscor
i la por
i l'enyor...
De sobte l'adéu,
el crit sense resposta,
la llàgrima,
l'angúnia.
De sobte tu,
clar i indefugible,
estimat i oblidat.
De sobte jo,
sola i indecisa,
temorosa i expectant.
De sobte el cel,
blau i immens,
i de sobte el futur,
immens i poruc.

SENSE ALÈ

El cel plorava la tarda
mentre les paraules
es consumien a dins el foc.
Els bells camins dels teus ulls,
amarats de l'amor que ens omplia,
deixava el món sense alè i,
per uns segons,
tot s'aturava al nostre voltant,
tot just com ara,
res més tenia importància.

EL SILENCI ESDEVÉ CANÇÓ

A mitges llums
observe la profunditat dels teus ulls
i una força incontrolable
m'arrossega dins teu.
Tocar la teua pell,
besar la teua boca,
sentir el teu amor.
Quin miracle la vida!
Ens abracem fort i aturem
el moment.
Queda suspès en l'aire,
taula d'algun naufragi.
Ara, sola, recupere l'instant
i el silenci esdevé cançó.

Satish Gupta: «Brushwork»

CONTINGÈNCIA

Si no existires,
no aniria així buscant-te,
mig a les fosques,
palpant l'aire que no ocupes.

Si no existires,
la fredor de la nit
no cridaria la teua absència,
no hi hauria més pèrdua,
més guany.

Si no existires,
tornarien al seu estat les coses,
evaporaria el sol el neguit.

Si no existires,
però,
el món esdevindria monocrom.

DE L'ÀNIMA, EL CORATGE

El ventre se m'ha bombat.
Fa unes setmanes
que està creixent
en silenci, en l'obscuritat.
Avui, sense avís,
he parit la incertesa.
He parit el temor
a un destí difícil.
La criatura ha plorat
amb força.
Les línies de l'asfalt
han gemegat la ràbia.
El món ha ignorat
el nadó.
Soroll de vidre trencant-se.
Agafant amb tendresa la copa,
he callat el seu respir implacable.